

Vertrouwen komt te voet...

Vertrouwen komt te voet...

Frenkie Teijzib

Auteur: Frenkie Teijzirk

1e editie 2025

ISBN 9789403827889

uitgegeven via Bookmundo

Foto: mrbrandonwong, London UK – Unsplash

Cover: Frenken

NUR 305

THEMA FFS / FHX / FRM

BISAC FIC 027110 / FIC 031100 / FIC 031080

© FrenkieTeijzirk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text- and datamining, AI training and similar technologies.

This Indiebook is a product of genuine handcrafted writing by an author, existing in reality.

Mail: frenkietejzirk@gmail.com

Facebook: Frenkie Teijzirk-pagina

Instagram: [frenkie_teijzirk_indie_auteur](https://www.instagram.com/frenkie_teijzirk_indie_auteur)

<https://indieauteurfrenkietejzirk.wordpress.com>

1

Vanaf het moment dat de spanning uit zijn lijf trok, zijn omhelzing verslapte, zijn handen van haar afgleden, wilde ze weg. Moest ze weg. Het had niets gebracht en alles erger gemaakt.

Ze draaide zich van hem af, drukte haar gezicht in het kussen - een donzig veertje kriebelde haar neus -, en ze dwong zichzelf de verleiding los te laten, ongevoelig te zijn voor Aleksanders warme hand die de afkoelende huid van haar dijen streelde. Het was niet haar schuld, ze had zich laten overrompelen, Aleksander had misbruik gemaakt, het kwam allemaal door Naud. Ze stond op en, met haar rug naar hem toegekeerd, kleepte ze zich gehaast aan.

‘Ik moet gaan.’

Bij de deur draaide ze zich om naar zijn naakte en volmaakte lichaam, angstvallig het oogcontact vermijgend.

‘Loua,’ hij stak reikend zijn hand naar haar uit, ‘wanneer zie ik je?’ Zijn stem klonk teder en ze kreeg een krop in haar keel.

‘We hadden dit niet moeten doen, Aleksander.’ Ze trok de deur open en rende de trap af.

Het regende. In het schemerdonker stak ze de parkeerplaats achter het gezondheidscentrum over en nam de kortere weg door het bosje naar hun straat.

Ze vervloekte zichzelf na de eerste stappen in de modderige brij. Ze ploeterde verder terwijl de zompige bodem, vergeven van verrotte herfstbladeren, aan haar laarsjes zoog. Natte, stekelige takken rukten aan haar haren, haar regenjasje bleef haken aan een weerbarstige tak en scheurde. Opgelucht bereikte ze de straat en liep vanuit het aardedonkere bosje recht tegen een berg tegels aan die opgehoopt op de stoep lagen. Langs de stapel tegels schuurde ze de drek van haar zolen, onderwijl scheldend en wrijvend over haar pijnlijke knie. Het bleven modderklompen. Stampend - tevergeefs, de smurrie was vasthoudend - liep ze de laatste meters door de stromende regen naar huis.

Naud woonde in een van de bungalowtjes die twee aan twee in een lange rij naast elkaar waren gebouwd. Ze lagen hoger dan de straat

waardoor je een kleine helling op moest om bij de voordeur te komen. Keurige heuvelgazonnetjes, met een brede oprijlaan die niet in verhouding stond tot het eindpunt: een berghok als zwak aanhangsel van de bungalow. Het waren kleine, gedateerde woninkjes die er ruim een halve eeuw stonden en voornamelijk starters en ouderen herbergden. Kinderen waren een zeldzaamheid, huisdieren daarentegen bevolkten in overvloed de buurt.

Rillend stond ze op de stoep en keek naar hun huisje. Haar schouder was koud en nat van de regendruppels die door de scheur sijpelden, haar knie voelde beurs, haar haren plakten tegen haar hoofd en het water liep vanaf haar nek langs haar ruggengraat haar bilnaad in. Ze zag eruit als een zwerver, sterker nog, ze voelde zich een zwerver. Flarden aan haar lijf en geen eigen woning. Haar bezit bestond uit een aftandse Mazda 323, een roestige brommer uit het jaar nul en een stapel thrillers.

Een buurman passeerde samen met zijn keffende jack russel en ze las de vraag van zijn gezicht waarom ze in dit weer midden op de stoep stilstond. *Om de thuiskomst uit te stellen. De thuiskomst in de woning die van hem is.*

‘Dag buurman,’ zei ze met een er-is-niets-aan-de-hand glimlach.

Nauds gloednieuwe Audi stond achter haar ouwe bak geparkeerd op de oprit. Ze haalde diep adem en herhaalde in gedachten de uitvluchten. *Ik ben bij Evi geweest, we hebben koffie gedronken en gekletst. Ja, Evi was vrij van haar werk...*

Ze liep langs de auto’s de hellende oprit op en zocht in haar tas naar de huissleutel. Onverwacht vloog de deur open.

‘Loua, heb je het gezien?’ Met een strak gezicht wees Naud naar haar auto.

Ze draaide haar hoofd een kwartslag. Op de motorkap van haar Mazda waren in grote hanenpoten drie letters gekrast. *KUT*.

Ze herhaalde het woord in een vloek, wreef over de motorkap, spugde erop, wreef opnieuw. Het mocht niet baten, het was er met vastberaden hand in gekerfd. Ze begon te huilen, al wist ze dat de tranen voortkwamen uit schuldgevoel en niet door de beledigende beschadiging.

‘Is dat mens weer bezig geweest! Naud, ik ga naar de politie, ik ben het zat.’ De regen droop langs haar gezicht en overspoelde haar tranen waardoor ze onzichtbaar bleven voor Naud.

‘Rustig nou, ik zal de kap laten overspuiten.’ Rillend sloeg hij zijn armen om zich heen en wenkte ongeduldig vanonder het afdakje bij de voordeur. ‘Kom naar binnen.’ Naud hield niet van openbaar drama. ‘Politie heeft geen zin, je kunt niets bewijzen.’

Ze rommelde in haar tas en haalde haar telefoon eruit. ‘Ik maak er voor de zekerheid foto’s van.’

‘Je gaat niet, hoor je me Loua, je gaat níet naar de politie.’ Voordat ze een foto kon maken, was hij bij haar, pakte haar bij haar arm en trok haar de gang in als een klein kind dat niet wil luisteren.

Ze trok zich los en wreef over haar arm. Het was van de zotte dat ze zich schuldig voelde. ‘Je doet me pijn. Waarom blijf je haar de hand boven het hoofd houden? Volgens mij ben je nog steeds gek op haar.’

‘Hou op met je aanstellerig drama.’ Zijn stem klonk beheerst, maar de boosheid in zijn ogen was donkerder dan donker. Geschrokken stapte ze achteruit.

Op slag veranderde zijn hele houding en hij boog zijn hoofd. De regen had ondanks het afdak fijne druppels achtergelaten die als doorzichtige pareltjes bovenop zijn korte, stekelige haren balanceerden.

‘Mijn excuses, verkeerd uitgedrukt, ik begrijp dat het je overstuur maakt.’ Hij keek naar haar op - met die onschuldige blik waar ze ooit voor was gevallen - en stak een hand uit. ‘Vriendjes?’

Een beetje onwillig knikte ze en pakte zijn hand. ‘Als hij wordt overgespoten, kan er gelijk naar de motor worden gekeken. Hij maakt een raar geluid.’ *Als hij per se zijn ex in bescherming wil nemen, zal hij er voor bloeden.* Afgezien van het feit dat het van pas kwam gezien haar financiële status. Oftewel, ze was bankroet.

Nu knikte hij onwillig. ‘Als jij vanavond kookt.’ *Alsof hij altijd kookt.*

Hij liep langs haar heen en het voelde of ze toch geen vriendjes waren.

Ze trok haar kletsnatte jas uit, stampte haar laarsjes uit onder de kapstok en schoof haar koude voeten in de wollige sloffen. Met een lang gezicht liep ze naar de keuken en trok de koelkast open. Broccoli en koteletten. Als ze ergens een hekel aan had, was het het burgerlijke

voedsel waar hij niet zonder kon. Niet dat ze iets beters in elkaar kon flansen, koken was niet bepaald haar ding. Ze had weinig keus, gezien de belofte van de gratis autoreparatie.

Naud stak zijn hoofd om de keukendeur. 'Ik ga met David een rondje rennen.'

'Met dit weer?'

Hij balde zijn biceps en trok een gezicht van *wij, mannen*. 'Binnen een uurtje zijn we terug.'

'Moet hij mee-eten?'

'Nee schat, ik wil je niet overbelasten.' Zijn spottende ogen keken dwars door haar heen en ze draaide hem zijn rug toe. *Wat is het toch met die man?*

2

Evi had gebeld. Aarzelend en na een beklemmende stilte - het schuldgevoel knaagde - had ze beloofd naar haar toe te gaan. Ze kon moeilijk haar enige vriendin ontlopen.

Evi kroop knus tussen de kussens op de bank, slurpte aan haar thee en werkte met grote happen het zelfgemaakte mokkagebak naar binnen. Loua at zonder te proeven hoe lekker het chocoladetaartje was dat Evi speciaal voor haar had gebakken. Krampachtig probeerde ze zich te ontspannen en de trap naar boven uit haar gezichtsveld te bannen.

'Gezellig, ik heb je een eeuwigheid niet gezien,' smakte Evi, 'het is vreselijk druk op het werk de laatste tijd, ik moet invallen op de raarste tijden.'

'Vervelend.'

'Eén advies schat: ga nooit de thuiszorg in, verschrikkelijk ondankbaar werk. Ik wou dat ik in een tehuis kon werken in plaats van iedere dag op en neer sjezen van de ene naar de andere ouwe zeur.' Evi stak haar middelvinger op en morste crème van de mokkapunt op de zitting.

'O nee!' Ze sprong op om in de keuken een vochtig doekje en keukenpapier te halen. Voorzichtig schoof ze het keukenpapier onder de room en depte de bank schoon. 'Hopelijk wordt het geen vlek.'

Loua leunde voorover. 'Niets te zien, meid.'

Evi hing met haar neus boven de natte plek op de zitting, speurend naar minuscule restanten mokka. 'Aleksander is zuinig op zijn spullen.'

Loua begon te lachen. 'Het was een ongelukje, Eef.'

Evi rechtte haar rug en knikte afwezig, ze bracht het ongelukje naar de keuken en liet de mokkapunt op het schoteltje voor wat het was.

Loua schoof het naar Evi toe. 'Zonde om weg te gooien, je hebt er uren voor in de keuken gestaan.'

'Echt niet.' Er kon een klein lachje vanaf. 'Hoe gaat het met Naud?'

Loua voelde haar wangen warm worden. *Aleksander*, dreunde het door haar hoofd. Waar was ze aan begonnen. *Niet aan denken*. 'Zijn ex staat tussen ons in, ze heeft mijn auto bekrast, ze is een stalker en Naud doet er niets aan.'

'Bedoel je die Donna? Bizar! Doe in hemelsnaam voorzichtig, stalkers gaan van kwaad tot erger. Die vrouw heeft Nauds leven verziekt, jouw komst was zijn redding.'

'Oké.'

De twijfel was blijkbaar van haar gezicht te lezen. 'Loua, hij is stapelgek op je.'

'Dan snap ik niet waarom hij het telkens voor dat kreng opneemt.'

'Hij neemt het niet voor haar op, hij wil de boel niet laten escaleren. Dat mens is krankjorum.' Evi zweeg en fronste haar strak geëpileerde wenkbrauwen. 'Hoe kan zij tussen jullie in staan?'

Loua zuchtte. 'Soms voel ik me niet meer dan de kokkin en poetsvrouw van Naud.'

'Dat heeft niets met Donna te maken.'

Dat had alles met Donna te maken, want Donna was sexy, en een poetsvrouw annex kokkin was dat per definitie niet.

'Je hebt lang, blond haar en je bent superslank.' Een lichte afgunst klonk door in Evi's stem en Loua voelde zich ongemakkelijk dat Evi, volslank en kunstmatig blond, zich verplicht voelde complimentjes uit te delen. Uitgerkend aan haar. *Ze moest eens weten*.

'Donna heeft krullen en dikke tieten.'

Een natuurlijke volle boezem kon Evi niet ontzegd worden, in tegenstelling tot de bescheiden borstjes van Loua, en daarmee verdween de afgunst uit Evi's ogen. Glimlachend verzekerde ze Loua dat Naud niet van nep hield. 'Naud is een beste vent hoor.'

'Wat weet jij van Naud,' schamperde ze.

Ze was Evi toevallig tegen het lijf gelopen in de supermarkt. Evi had haar na al die jaren - met luide, enthousiaste uithalen - herkend, het was het begin van hun vriendschap geweest. Naud had ze leren kennen op het feestje dat Aleksander en Evi gaven om het eerste jaar van hun huwelijk te vieren. Er werd champagne geschonken en Aleksander had Evi, omringd door joelende, klappende mensen, een *speciaal voor Evi ontworpen* - met nadruk uitgesproken door Aleksander - gouden ketting met een driedimensionaal filigraan hart gegeven. Hij had vlotjes, lachend, en amicaal gepraat met de gasten, in zijn witte, linnen broek, zijn loafers zonder sokken, het Hawaïhemd nonchalant over zijn broek, onderwijl zijn blonde, schouderlange krullen achteloos uit zijn gezicht strijkend. Hij had Loua opgemerkt en haar een minimum aan aandacht gegeven in de vorm van een oppervlakkige, nietszeggende monoloog zijnerzijds - verpakt als gesprekje -, uitsluitend om te laten zien wat een geweldige gastheer hij was. Pompeuze snob, had ze over Aleksander geoordeeld. Dat was toen geweest.

Ze had onwennig rondgekeken naar de mensen van wie ze er geen een kende, en na een kwartier kunstmatig glimlachen om te maskeren dat ze zich geen houding wist te geven, had ze het liefste rechtsomkeer gemaakt als dat niet vreselijk onaardig naar Evi toe was geweest. Niemand zag haar staan - de kantoorlui van Aleksander, de thuiszorgvrouwen van Evi -, het waren gesloten mini-gemeenschappen waarvoor ze lucht was. Een enkeling fladderde rond, waaronder Naud.

Hij was de enige die haar verlatenheid opmerkte en zonder aarzeling op haar afstapte. Hij voelde vertrouwd, alsof ze elkaar jarenlang kenden, de avond kreeg ineens glans en er was geen sprake meer van wegvluchten. Hij palmde haar in en die eerste avond ging ze met hem mee, om enkele weken later haar spullen op te halen bij haar moeder.

Totdat Donna ontdekte dat Naud en zij samenwoonden en de pesterijen waren begonnen. Naud had alles gebagatelliseerd en Aleksander had haar in een onbewaakt ogenblik getroost. De man van Evi die ze op zijn eigen feestje amper een blik waardig had gekeurd en die toevallig een keer was langsgekomen voor zijn collega Naud.

Ze had hem binnengelaten, met tranen in haar ogen om Nauds onbegrip en wreedheid, want het dagelijkse rondje joggen met David was belangrijker dan haar frustratie om Donna. Aleksander

daarentegen had haar tranen opgemerkt, het was bij een kus en gefriemel gebleven. Het zaadje was geplant en gisteren was geoogst.

Evi had niets gemerkt van haar verraad en had haar eigengebakken taart gegeven. Ze schaamde zich dat haar schaamte niet groot genoeg was om het bedrog op te biechten. Of te stoppen.

3

Bibberend van de kou, ondanks de zeventien graden in de jonge herfst, reed ze op haar oude brommer de straat in. Ze miste de Mazda, maar liever koud dan voor schut rondrijden. Bijna thuis aangekomen, zag ze het. Een figuurtje met een grote bos donkere krullen, gekleed in een getailleerde trenchcoat, stond voor hun oprit.

Ze remde te plots af en ging haast onderuit voor Donna's neus. Hoe durfde het mens op haar stoep te staan. Had ze haar auto opnieuw bekrast, of deze keer de Audi voor de afwisseling?

Ze trok de oranje helm van haar hoofd en werd zich pijnlijk bewust van haar - bijpassend sullig - gele plastic regenjas met de scheur. Die ze met ducttape had afgeplakt in plaats van het lor regelrecht de vuilnisbak in te pleuren. Het perfecte moment om dat mens tegen te komen.

'Hai, ben je naam vergeten.' Donna wuifde met haar hand rakelings langs Loua's gezicht en keek haar onbeschaamd triomfantelijk aan met een glimlach die deed denken aan een valse hond die zijn lippen optrekt en zijn tanden laat zien. Een spierwit gebit in haar geval, alle tanden strak op een rij. *Facings natuurlijk. Of een kunstgebit.*

Ze voelde haar wangen rood worden, zich ergerend dat ze geen ad rem antwoord paraat had, en duwde de brommer, die inmiddels was afgeslagen, moeizaam de oprit op. Negeren was het beste. Daar stond tegenover dat *KUT* op de Mazda zich niet liet negeren.

Ze hoorde achter haar rug Donna's hatelijk lachje. 'Heb je jezelf bekeken in de spiegel? Ik begrijp steeds beter waarom Naud bij mij over de vloer komt. Beter gezegd, bij mij in bed.'

Ze perste haar lippen op elkaar, duwde de brommer verder de helling op, voelde de plastic jas plakkerig worden van het zweet dat ineens langs haar lichaam droop, en hees de brommer naast de Mazda op de staander. De oranje helm hing ze aan het stuur. Ze zuchtte en

probeerde niet te kijken. Er was geen ontkomen aan, het woord op de motorkap leek haar toe te schreeuwen.

KUT, wat doe je eraan?

Met stevige stappen, om zichzelf te overtuigen dat ze moedig en onvervaard was, liep ze terug de oprit af naar Donna. Een trut met lang, krullend kastanjebruin haar in de stijl van een James Bond liefde uit de jaren zestig. Geprononceerde felrode lippen, te fraai gevormde wenkbrauwen met daaronder te veel meterslange wimpers en dat alles in een glad gestreken gezicht zonder mimiek. Een bouwwerk van botox en cosmetische tattoo, afgewerkt met een laag make-up. *Hoe cliché wil je het hebben.* Ze liet zich toch niet intimideren door Barbie alive?

Donna gilde op voorhand. 'Blijf van me af!'

Loua keek naar de rode opengesperde mond. Als ze haar vuist in die mond stak, werd ze gegarandeerd gebeten. Een stomp in het gezicht? Ze had nul ervaring als straatvechtster. Wat kon ze doen? Nee, wat móest ze doen?

Donna hoefde niet na te denken en, nog altijd luid gillend, pakte ze Loua bij de schouders en klauwde haar vingers keihard in het plastic. Ze voelde het tot op het bot.

'Blijf van me af,' gilde Donna, Loua heen en weer schuddend.

Loua duwde tegen haar borst - minimaal cup D, waarschijnlijk een van haar kunstgrepen in de transformatie tot de perfecte vrouw -, probeerde zich los te trekken, schreeuwde *kolerewijf* en sloeg in het wilde weg. Het was loze luchtverplaatsing zonder rake klap want Donna gaf geen sjoeg en versterkte haar greep, totdat de plastic regenjas het opgaf en doorscheurde langs de ducttape waardoor Loua zich eindelijk kon bevrijden uit de vernedering. Zonder omkijken, de regenjas losjes fladderend aan haar lijf, rende ze terug het hellinkje op, raakte met haar elleboog het stuur van de brommer en hoorde Donna's overwinnaarslach boven het gekletter van de omvallende brommer uit.

Ze rende regelrecht tegen Naud aan die naar buiten was gekomen.

'Jeezes, je hele jas is naar de filistijnen. Ben je gevallen schat, wat is er gebeurd?' Hij pakte haar vast en ze begon luid te snikken.

'Heb je je pijn gedaan?' De zorgzaamheid en ongerustheid in zijn stem maakten haar harder aan het huilen en hij nam haar mee naar

binnen. Voordat hij de deur achter hen sloot, keek ze om. Donna was verdwenen.

In de gangspiegel ving ze een glimp op van de flarden gele reepjes aan haar schouders. 'Ik wil een zwarte helm,' jammerde ze.

Hij trok haar jas uit, en nam haar mee naar de huiskamer waar hij haar op de bank zette. 'Van een lekkere fruitsmoothie knap je op.'

Hij kon ongelooflijk lief zijn. Hoe stom was ze geweest met Aleksander, het was de eerste en de laatste keer. Ze bande Aleksander uit haar gedachten en dacht aan Donna. Ze moest Naud vertellen van het voorval. En als hij het weer voor haar opnam? Had hij haar überhaupt gezien? Waar was de Audi?

Naud kwam terug met een plaid over zijn arm en een groot glas roze smoothie. Dit keer was de smoothie lekker.

'Een deuk kan er nog wel bij.' Naud kwam naast haar zitten en streek over haar haren. 'Ik breng de auto morgen naar de garage. En laat die brommer in het vervolg staan, die is veel te zwaar voor jou.'

'Ik ben niet gevallen met de brommer, ik heb ertegen gestoten waardoor hij tegen de auto viel. Donna heeft mijn jas verscheurd.' Ze keek naar de laatste roze bubbels op de bodem van het glas, wachtend op het commentaar.

Zijn strelende hand op haar hoofd stopte abrupt. 'Hoe bedoel je?'

Met gebogen hoofd vertelde ze over de ontmoeting met Donna, een nederlaag waarvoor ze zich schaamde. Ze was laf geweest en had Donna een vuistslag moeten geven, alhoewel het haar beter leek dat niet tegen Naud te zeggen.

Naud zweeg tot ze was uitverteld en stond op. 'Je moet stoppen met provoceren, je moet haar uit de weg gaan.'

'Je draait de zaak om Naud, zij heeft mijn auto en mijn jas naar de verdommenis geholpen.' Ze hilde als een klein kind en haatte haar zielige vertoning.

Hij schoof naast haar, zachtjes wrijvend over haar arm. 'Nee schat, je begrijpt me niet, ik ben ongerust. Donna kent geen grenzen.'

'Daarom wil ik naar de politie. Ik begrijp niet waarom jij dat pertinent weigert.' Ongeduldig duwde ze zijn strelende hand weg. 'En waar de fuck is jouw auto.'

Hij legde zijn hand tegen haar wang en draaide haar hoofd naar hem toe. 'Die staat op straat, anders kan ik jouw auto morgenvroeg niet van

de oprit afrijden, muisje.’ Hij kuste haar en legde zijn armen om haar heen. ‘Met politie wordt het er niet beter op, ze doen niets met dit soort gevallen. Je kunt niet bewijzen dat zij je auto heeft bekrast.’ Hij rook aan haar haar en liet zijn lippen met kleine kusjes over haar gezicht glijden, terwijl zijn hand onder haar truitje een weg naar beneden zocht.

‘Waar ben je voor gevallen, bij mij?’

Verrast hield zijn hand stil rondom haar navel. ‘Je was avontuurlijk, je vertrok op de bonnefooi en liet alles achter je. Met carrière of ambitie hield je je niet bezig.’ Hij kuste haar hals. ‘En waar ben jij voor gevallen?’ Zijn tong cirkelde rond haar oorlelletje.

‘Je sexy looks, het klikte meteen.’ *Chemistry!* ‘Ik praatte gemakkelijk met je, je leek stabiel, je was rechtdoorzee. Ik hou van duidelijkheid.’

Hij keek haar veelbetekenend aan terwijl zijn vingers van haar navel omlaag gleden naar intiemere delen. ‘Ben ik voldoende duidelijk als ik je meevraag naar bed, muis?’

Haar kribbigheid was ongemerkt verdreven, ze wilde getroost worden en voelen dat hij van haar hield.

‘Als je me draagt,’ fluisterde ze met een klein stemmetje.

4

Het regende de hele dag, een miezerige, grauwe nevel die alles bedekte en het licht opslokte.

Loua voelde zich lamlendig, verveeld, ontevreden en depressief. Ze had alle lampen in huis aangedaan en daarmee hield het op. Geen zin in poetsen, geen animo om het avondeten voor te bereiden, en volstrekt geen behoefte om boodschappen te doen met een brommer en een oranje helm. Zelfs haar laatste nieuwe thriller lag ongelezen op het salontafeltje. Thrillers waren voor haar wat troosteten voor anderen was, behalve op deze regendag waar *Kwaad bloed* direct associeerde met Donna en de troost verloren liet gaan.

Ze liep rondjes, keek ieder kwartier tussen de jaloezieën door naar buiten - *nee, geen Donna* - beet op haar nagels en liep de gang in. Ze gooide de deur van hun slaapkamer open en staarde naar het onopgemaakte bed. *Geen zin in*. Met een harde klap gooide ze de deur dicht. Ze was niet van plan de deur naar de badkamer te openen want

ze wist wat ze daar aantrof: haar eigen rommel. Het was de kleine studeerkamer die lonkte.

Waarom Naud het *studeerkamer* noemde, wist ze niet, want studeren en Naud was een onbekende combinatie. Het bureau stond er voor de show om het een zeldzame keer te gebruiken als hij zijn laptop van het werk meenam om te werken. Tenminste, dat was wat hij beweerde. Het kon evengoed gaan om stiekeme mailtjes naar Donna. Ze gaf er geen bal om dat het zijn domein was, ze was depressief en daarbovenop nijdig, Donna was een kreng, Naud trok partij voor het kreng, zij was zielig en haar leven was kut. En daarom ging zij rondneuzen.

Behalve het bureau en een stoel stond er een grote kast. Verder was de kamer kaal, niets aan de muren, zwarte jaloezieën voor het raam. Ze vroeg zich af of het een vooroordeel was dat ze de inrichting van Nauds huis als typerend voor de alleenstaande heteroman zag. Een herinrichting was dringend noodzakelijk maar lag buiten haar bereik want het was zijn huis en zijn geld.

De eerste kastdeur ging open en toonde Nauds georganiseerde verzameldrift. Een krat volgestouwd met schoolboeken en sporttijdschriften, een rommeldoos met lekkende pennen, een lompe Nokia uit de vorige eeuw, een verrekijker, zonnebrillen en lelijke dassen, een plank met lege ordners, een stapel fotoboeken uit het pre-digitale tijdperk, en dozen vol oude elpees. Nieuwsgierig bladerde ze door de familiealbums die opeenvolgend de stadia volgden van baby Naud tot de puber met snorretje en kleine spierballetjes. Het leken haast statiefoto's met op de achtergrond zijn ouders, naar ze veronderstelde. Naud zat op schoot bij een ouder meisje. Of ze zaten naast hem met een arm om hem heen. Drie, vier verschillende meisjes en vrouwen telde ze. Waren dat zijn zussen of tantes? Zijn jeugd was niet bepaald een gespreksonderwerp geweest, wat niet aan Naud had gelegen maar eerder aan de aandacht die ze voor zichzelf had opgeëist.

Ze pakte de doos met elpees en trok een willekeurige hoes eruit. Abba. Was hij ouder dan hij had gezegd? Ze wurmde de plaat terug tussen de andere in. Was hij ooit dj geweest, of was het een erfenis van zijn ouders of zijn zussen? Ze sloeg de kastdeur dicht en opende de volgende. Dozen en koffers. De ideale verstopplek voor geheime liefdesbrieven. Het schoot zomaar door haar hoofd. Haar

onderbewustzijn vertrouwde Naud voor geen cent. Ze opende de deksels van de dozen waarin ze versleten hardloopschoenen en oude trofeeën aantrof. In de koffers zat kleding. Een voor een trok ze de kledingstukken eruit: gedateerde truien, shirts, broeken, sportkleding. Wat moest hij er in vredesnaam mee, waarom gaf hij het niet aan de kringloop?

Ze propte de kleren erin, zonder ze netjes terug op te vouwen, en sloot de koffers met een heimelijk plezier. Pietje precies, in de slaapkamerkledingkast hield hij zijn kleren in strakke stapeltjes op orde, de sokken en T-shirts gerangschikt naar kleur, de kostuums en overhemden gestoomd en gestreken. Continu bezig met opruimen, altijd haar aanmanen en met zoekende ogen de huiskamer afstruinen naar enige ongeregeldeheid als hij na zijn werk thuiskwam. Zwierf een afschuwelijk boek buiten de boekenkast rond, stond er een half leeggedronken mok thee op tafel, verborg zich een dikke pluus stof onder de bank of een vette spin in een hoek? Ze zuchtte. Dat was unfair, ze was inderdaad een sloddervos.

Ze trok de laatste deur open en keek naar een rij oude colbertjes op hangers. Met beschaamde weerzin voelde ze de zakken na. *Ik lijk op een wantrouwende, zeurende echtgenote die alles van haar man controleert. Zo ben ik niet.* Om het werk af te maken, want onvolledigheid stoorde haar, vond ze dat ze die laatste koffer, verborgen onder een lange overjas, niet kon overslaan.

Deze keer was het raak. Gebiologeerd staarde ze naar de stapels in de koffer. Bijkans tot aan de rand gevuld. Alhoewel het geen liefdesbrieven van Donna waren, maar geld.

Bergen geld. Briefjes van vijftig en honderd. Bruine en groene pakjes met elastiekjes eromheen. Ze durfde de stapeltjes niet aan te raken en bleef staren alsof ze niet zeker was van wat ze zag.

Dit was vreemd, bijzonder vreemd. Het moest illegaal zijn anders zou hij het op de bank zetten en niet verstoppen. Hoe kwam hij eraan, had hij meer geld verstoppt? Ze dacht aan het berghok waar ze haar brommer stalde naast zijn oude racefiets. Planken aan de muur met gereedschap, dozen en blikken.

Ze borg de koffer terug onder de jas, veegde het stof van haar knieën en sloot de kastdeur terwijl haar gedachten door de andere kamers gleden. Het huis was een open boek voor haar. Er was geen kelder,

geen zolder, geen kluis, en geen kast of lade ongezien met uitzondering, tot vandaag dan, van deze kast. Het berghok bleef over. Ze opende de tussendeur naar het berghok met de verfblikken en de dozen met spijkers en schroeven op de planken. Ze wrikte eerst de blikken open met de platte kant van een schroevendraaier en ontdekte restanten verf met een vel erop als was het overjarige pudding. De dozen met schroeven en spijkers bevatten schroeven en spijkers. Er was geen biljet te vinden. Er was geen andere bergplaats buiten de kast met de koffer vol Nauds stiekeme geld. Ze twijfelde tussen zwijgen of Naud confronteren.

5

Naud liep naar de badkamer waar hij zijn natte kleren uittrok en zijn badjas aandeed. Met een handdoek droogde hij zijn haar en keek tevreden in de spiegel.

Tien kilometer had hij met David gerend, ondanks de slopende regen en de natte modderpoelen, en hij had genoten. Hij haalde diep adem en voelde het melkzuur in zijn benen en de adrenaline door zijn lijf jagen. Het was verslavend werd gezegd en dat klopte, hij kon niet zonder zijn hardlooptjes. Jammer dat Loua geen interesse had in sport. Hij dacht aan de marathon in het voorjaar waar hij zich met David voor had ingeschreven en liep fluitend naar de keuken. Hij pakte een fles water uit de koelkast die hij in een lange teug leegdrank, drukte een kus in Loua's nek en legde zijn arm om haar middel.

‘Ruikt overheerlijk.’

Ze roerde stug door in de pan. ‘Lekker door de regen geploeterd?’

Hij drukte een kus op haar hoofd. ‘Liefje, ik heb er zelfs van genoten.’

‘Teder zijn meug.’

‘Is er iets?’ Voorzichtig trok hij zijn arm terug en boog zijn hoofd langs het hare. ‘Is mijn muisje ietsiepietsie chagrijnig of kan ze niet wachten tot mannetje in haar holletje komt?’

‘Ik ben niet chagrijnig.’ Ze draaide zich van hem weg om de peper uit het keukenkastje te pakken.

Hij dacht aan de vorige avond, ze hadden gevrijd als in hun eerste weken. Ze was ongetemd, hartstochtelijk, ze had zich zonder schroom overgegeven aan hem, ze was van hem. Hij zette de lege fles water op het aanrecht. ‘Ik ga douchen.’

Ze draaide zich niet naar hem om, haar aandacht bleef bij de pannen op het vuur.

‘Je auto heb ik vanochtend naar de garage gebracht.’

Ze mompelde een bedankje en tilde het deksel van een dampende pan op.

Hij ontspande onder de hete waterstralen van de douche en zijn lichte ongerustheid over Loua’s ongezellige reactie gleed met het water het putje in. In zijn boxershirt, de grote handdoek om zijn schouders geslagen, liep hij zijn studeervertrek in en pakte zijn laptop uit de aktetas. *Snel de werkmails lezen, flauwe filmpjes kijken op TikTok en dan is het eten hopelijk klaar.*

Het was de laatst binnengekomen mail.

*eenbezorgdevriend@gmail.com
belangrijk! privé!*

*beste vrind,
ik moet je waarschuwen omdat jouw besognes me aan
het hart gaan.
jouw lieftallige vriendinnetje loua heeft namelijk
een relatie met jouw collega aleksander. ronduit
gezegd, zij hebben een ordinaire liefdesaffaire.
je verdient beter dan dit achterbakse bedrog.
een toegewijde vriend.*

Het Gmailadres en het tijdstip van binnenkomst maakten hem niets wijzer. Zijn eerste gedachte was Donna, zijn tweede dat het taalgebruik niet bij haar paste en zijn derde dat Donna allerm minst geheimzinnig was, zij zou het hem triomfantelijk recht in zijn gezicht hebben geslingerd. Hij leunde achterover en sloot zijn ogen.

Iemand wilde tussen hem en Loua een wig drijven, of iemand vertelde de waarheid. Hoewel dat laatste moeilijk voor te stellen was. Aleksander zijn collega, die nota bene met Loua’s vriendin getrouwd was. Aleksander de kwal, absoluut niet Loua’s type met zijn valse charmes en gekonkel. Of was Aleksander slechts een gokje? Hij dacht aan Loua’s onhebbelijk gedrag de laatste tijd, haar overdreven reactie op Donna, het huilen om het minste of geringste. Had hij zich een zoveelste keer vergist in een vrouw? Loua woonde, leefde, at en dronk op zijn kosten, en hij, de goedge lovige vent, was de ideale prooi.

Terwijl hij zich uit de naad werkte, amuseerde zij zich met een ander. Werk had ze niet en leek ze niet te willen. Hij sloot de mail en verplaatste hem naar de prullenbak.

Stel dat iemand het op je heeft voorzien, je wil kwellen? Donna bleef favoriet. Ze had het raffinement om opzettelijk voor dit taalgebruik te kiezen zodat hij de mail niet aan haar zou toeschrijven, want dan zou hij de beschuldiging niet geloven. Hij opende de prullenbak en verplaatste de mail naar de map Uitgaven. *Voorlopig bewaren.*

Wat het ook te betekenen had, hij moest actie ondernemen, dit kon niet blijven doorgaan. Daarbij raakte zijn geduld op, hij was lang genoeg begripvol geweest. Het klonk hem stoerder in zijn oren dan hij voor zichzelf erkende. Iedere actie had een gevolg en het was de vraag of hij het durfde. *Angst.* Niet weer wilde hij zich laten leiden door die onbetrouwbare dwingeland. Ja, hij had keuzes, schijnkeuzes want geen ervan voelde veilig, aantrekkelijk of bevredigend. De twijfel en de onrust begonnen een kwellende tocht dwars door zijn hart, zijn ziel, zijn gedachten. Hij moest het uitstellen, totdat hij zeker was en niet gedwongen werd tot een onomkeerbare daad. Het was hem verre van onbekend, het voelde vertrouwd, akelig vertrouwd, en hij haatte het.

Hij liep naar de gang en riep met ongeduldige stem of het eten klaar was.

‘Over twintig minuten,’ riep Loua vanuit de keuken.

Hij ging terug het studeervertrek in en sloot de deur achter zich. Hij greep zijn mobieltje en drukte Donna’s naam in. Na één keer overgaan hoorde hij haar stem.

‘Leuk dat je belt, ben je een beetje eenzaam?’ Een giechel volgde.

De beleefdheidsfrasen sloeg hij over. ‘Waarom stuur jij mij die mail, Donna? Hou op hiermee.’

Even bleef het stil. ‘Een mail?’ Haar stem klonk oprecht verbaasd maar daar trapte hij niet meer in. ‘Zeg Naudie, als je problemen hebt, ben je van harte welkom.’ Een seconde stilte om gevolgd te worden door een lachje dat hij te goed kende. ‘Om erover te praten.’ De zin leek te eindigen op een vraagteken. Een onmiskenbare insinuatie. ‘Weet Loua dat je me belt?’ Een subtiele hatelijkheid.

Hij liep naar de deur, opende hem op een kier en gluurde door de spleet. De gang was leeg, vanuit de keuken kwamen geluiden die aan pannen deden denken.

Zachtjes sloot hij de deur en fluisterde dat hij geen tijd had om bij haar op bezoek te komen.

‘Wacht niet te lang Naud, dat ga je berouwen.’

Hij verbrak de verbinding met een snelle groet en een vage belofte. Zijn hand gleed door zijn klamme haar en hij voelde dat hij ondanks de verfrissende douche transpireerde.

Ze aten zwijgend. Hij at zonder smaak en lepelde alles automatisch naar binnen, Loua leek weinig eetlust te hebben en liet een half bord staan. Ze ruimde na zijn laatste hap direct af en liet hem in zijn eentje aan tafel zitten terwijl zij aan de vaat begon.

Hoe kon de stemming van de ene op de andere dag zodanig omslaan dat de hartstocht van de avond ervoor op slag was verdwenen en afstandelijkheid ervoor in de plaats was gekomen? Een triestheid overviel hem. Het weer was niet de boosdoener. Een ordinaire liefdesaffaire? Of liet hij zich gek maken door het gestook van een jaloerse Donna? Inwendig roerde zich een angst die hem herinnerde aan vroegere tijden.

‘Wat ga je morgen doen?’

Ze bleef, met haar rug naar hem toe, stug doorgaan met afwassen. ‘Weet niet, naar de stad of bij Evi op bezoek.’

‘Als je naar de stad gaat, kun je gelijk het uitzendbureau inlopen.’

Ze draaide zich om, haar gezicht stond vijandig. ‘Waarom zeg je niet rechtstreeks in mijn gezicht dat je me een profiteur vindt.’

‘Nou nou, je hoeft je niet aangevallen te voelen. Het is niet meer dan normaal dat je werk zoekt in plaats van de hele dag koffiedrinken bij je vriendin.’ Een kleine adempauze. ‘Of wie dan ook.’

‘Ik ben geen klaploper zoals Donna.’

‘Je kunt veel van Donna zeggen maar een klaploper was ze beslist niet. Zij had tenminste werk.’

‘Met andere woorden, wat ik hier voor jou doe, in dat huishouden van je, is geen werk.’

‘Houd op, wat is er met je aan de hand!’

‘Nee Naud, wat is er met jou aan de hand? Je komt vrolijk binnen van het hardlopen, je gaat naar je studeerkamer en tegen de tijd dat je eruit komt, ga je zeiken en gemene steken onder water geven. Wat zit jou dwars?’

Hij keek haar secondenlang zwijgend aan. ‘Zolang we geen geheimen hebben voor elkaar, zit mij niets dwars.’

Ze keek hem aan met een vreemde blik die hij niet kon peilen. ‘Geef je me de theedoek, Naud?’

6

De depressie hield aan en ook de dag erna kreeg het druilerige weer de schuld.

De was stapelde zich op en pluizen dwarrelden in het grauwe licht, maar de bank bleef verleiden. Zodra de deur achter Naud dichtviel, verschool ze zich in een meermaals herlezen Agatha Christie. De plot vergat ze keer op keer zodat ze opnieuw kon wegduiken in die veilige, vervlogen wereld van de moordende Engelse society uit de vorige eeuw. Zonder scrupules sloot ze haar gedachten af voor de eettafel met ontbijtbordjes in de keuken en trok ze de plaid hoger over haar knieën. Verstand op nul.

Tijdens een noodzakelijke onderbreking vanwege een gang naar het toilet, dacht ze aan de studeerkamer, het geld, Donna. De onrust was terug en Agatha Christie eindigde na de eerste moord op de bijzettafel. Ze gluurde door de jaloezieën om zich ervan te overtuigen dat er geen Donna onder de bomen stond. Het was een ideale verstopplek, zeker met dit versluiserende regenweer.

Aan de overkant, en over de hele lengte van de straat, lagen weien waar in de zomer koeien graasden. In de herfst stonden de beesten op stal en kregen de bomen, die de weien afgrensden van de straat, een roodbruine bladertooi. Tussen de bomen stonden struiken waar de honden geregeld hun behoeften achterlieten terwijl de baasjes op de smalle stoep ongeduldig aan de riem trokken en schuldig om zich heen keken als ze hun verplichte poepzakjes voor de zoveelste keer vergeten waren. De perfecte verstopplek voor Donna, daar onder die bomen en verscholen tussen het struikgewas. De man met zijn irritant blaffende jack russel liep met snelle passen langs de bomenrij waardoor het arme beestje amper kans kreeg om zijn pootje te lichten. Van de andere kant kwam de dikke buurvrouw met haar keffende schoothondjes, die ze schielijk op haar arm nam bij het zien van de jack russel-man.

Ze zakte terug op de bank waar ze languit bleef liggen totdat Naud onverwacht vroeg thuiskwam. Ze deed alsof ze sliep maar hij trapte er niet in. Ongeduldig, eerder lomp, schudde hij aan haar schouders.

‘Vind je het normaal om de hele dag op de bank te hangen, heb je de zooi gezien in de keuken? Terwijl ik me kapot werk.’

Ze wreef over haar voorhoofd en mompelde dat ze hoofdpijn had en dacht griep te krijgen.

Hij draaide zich om en even later hoorde ze hem in de keuken. Het leek erop dat hij de tafel afruimde. Schuld bewust sprong ze op en keek om het hoekje van de keukendeur naar Naud die de vaat in de gootsteen dumpte. Hij keek naar haar op en ze schaamde zich, totdat hij zich uitsprak.

‘Je houdt van duidelijkheid? Dan zal ik duidelijk zijn; je gebrek aan ambitie is niets meer dan een gebrekkige dekmantel voor je luiheid en je doelloosheid.’ Hij spoot allesreinigerspray op de tafel en veegde met de vaatdoek in één beweging alle kruimels naar de vloer.

Dit liet ze niet op zich zitten. ‘Jij bent een botte boer met een volledig gebrek aan empathie, een knap ventje met een klote karakter.’ Ze stak haar wijsvinger omhoog en trok een overdreven verbaasd gezicht. ‘Ho! Ik vergeet je goede kant, ik moet toegeven dat je stabiel bent. Je staat onveranderlijk en onvoorwaardelijk aan Donna’s kant.’

‘Als ik het niet dacht. Begin je weer over Donna.’ Met snelle, ruwe bewegingen maakte hij een Senseo voor zichzelf klaar. ‘Ik eet vanavond buitenshuis.’

De boodschap was helder, de vrede en de liefde nam hij gelijk mee het huis uit. Ze verbeet haar tranen. Dat gejack de laatste tijd hing haar de keel uit.

Hij dronk zijn kopje leeg, spoelde het om en zette het in de gootsteen bij de rest van de vuile vaat.

Naud de uitslover, de ideale man, en slachtoffer van een luie vrouw. Ze deed alsof ze het niet zag en nam zich voor zijn huishouden volledig naast zich neer te leggen. Het was nooit goed. Zelfs zijn amoureuze hoogstandjes konden zijn zieligheid niet goedmaken.

Hij liet de keukendeur met een klap dichtvallen en even later hoorde ze de douche. Hij was niet gaan rennen. Waarom douchen? Om lekker fris te ruiken voordat hij met Donna tussen de lakens dook? En natuurlijk gingen ze van tevoren uiteten van het geld in zijn koffer.

Waarvan hij natuurlijk ook de hair extensions - *dat lange haar moet nep zijn* - en die Donald Duck botox pruillippen had betaald.

Hoe was het mogelijk dat ze zich eergisteren door hem had laten verleiden, hoe had ze ervan kunnen genieten? Keer op keer vergat ze haar ergernissen, vergaf ze hem zijn wispelturig, ruziezoekend karakter en viel ze voor zijn charme, zijn sterke armen om haar heen, zijn warme adem langs haar lichaam, zijn gevoelige handen. Het vertrouwde lichaam waaraan ze zich ongeremd overleverde. Vanaf de eerste keer, alsof ze elkaar langer dan een heel leven gekend en bemind hadden. Dat hij geheimen voor haar kon hebben, was niet te bevatten. Het geheim van de koffer met geld was daarbij het minste, het ergste waren zijn onbegrijpelijk nonchalante reacties op het stalken van Donna. Hij mocht vinden dat Donna haar grenzen niet kende, maar zelf deed hij nul poging om haar die grenzen af te dwingen.

Hij wierp de deur open. 'Blijf je daar staan?' Hij keek haar niet aan, frunnikte aan zijn stropdas en trok zijn riem aan. Hij had een schoon hemd aangetrokken en een ander kostuum.

'Je moet vanavond ongetwijfeld naar een klant.' Het klonk timide terwijl ze sarcastisch wilde zijn en om dat recht te zetten veranderde ze haar toon naar strijdlustig.

'Waarom staat er een koffer met geld in je studeerkamer?' Ze floepte het eruit zonder nadenken.

Aan het snel opheffen van zijn hoofd merkte ze dat hij schrok. 'Waar heb je het over?' Alle aandacht voor de stropdas en riem was vergeten.

'Precies wat ik zeg, Naud. Geen geheimen voor elkaar, toch?'

Het leek of hij iets wilde zeggen, hij streek over zijn overhemd, trok zijn das recht en ging zitten.

'Dat geld is van Aleksander, hij pokert en dat heeft hij eraan overgehouden.' Zijn stem klonk rustig en beheerst.

Ze trok een stoel bij en probeerde zijn blik te vangen. Hij ontweek haar ogen.

'Ik begrijp niet waarom dat geld hier ligt. Mag Evi het niet weten?'

Naud schudde zijn hoofd. 'Daar bemoei ik me niet mee, je moet in ieder geval je mond erover houden. En in het vervolg blijf je daar weg, anders sluit ik mijn kamer af, je hebt niet in mijn spullen te snuffelen.' Dit keer keek hij haar aan. Hij meende het.

Voordat ze erover door kon gaan, was hij opgestaan en de keuken uit gelopen. Ze hoorde hem weggrijden met veel geraas. *Machomannetje. Ontploft ego.*

Een lichte hoofdpijn welde op en ze wreef over haar voorhoofd. *Dat is nou karma, en morgen de griep als extraatje.*

Het karma bleek een rammelende maag te zijn die voor de hoofdpijn zorgde. Ze vond een blik ravioli en met lange tanden lepelde ze het flauwe deeg met het bleke fabrieksgehakt naar binnen. Hoe langer ze erover nadacht hoe meer ze ervan overtuigd raakte dat het geldverhaal niet waar was. Aleksander en pokeren, hoe kwam hij erbij.

Ze moest Aleksander spreken. Het was vroeg op de avond, en als Naud naar een klant ging om hem te veel financieel advies aan te smeren, werd het meestal laat. Ze had tijd te over, en als hij vroeger thuiskwam, zou ze zeggen dat ze naar een vriendin was gegaan. Alhoewel ze niemand anders kon opnoemen dan Evi. Ja, Connie als het moest. Beter van niet, want het was Aleksanders pseudoniem. Ze pakte haar mobiel en belde Connie.

Hij nam op met zijn warme, diepe stem, hij klonk geruststellend en troostend. 'Loua, fijn dat je belt. Dat werd tijd.'

'Is Evi bij je?'

'Je kunt veilig langskomen, Evi blijft vannacht bij een oudje dat op sterven ligt.'

Zijn enthousiasme en zijn lieve stem gaven haar laatste aarzeling een zetje, een handvol aardige woorden en ze was opgefleurd. Bij de kapstok twijfelde ze tussen de parka en haar mooie, rode regenjas, een duur cadeau van Naud. Het was ronduit cru om juist deze jas aan te trekken voor een rendez-vous met haar minnaar, bedacht ze zonder schaamtegevoel terwijl ze de lange, rode regenjas aandeed, de capuchon met het goudkleurige kwastje diep over haar hoofd trok en de deur uitglipte. De lucht was druilerig en grauw als voorheen, de regen drupte gestaag en de duisternis viel snel in. Het deerde niet, ze was op weg naar een man die haar niet barbaars behandelde. De duistere overzijde met de grillige schaduwen negeerde ze. Zelfs Donna was naar een tijdelijke vergetelheid verbannen.

7

Vanaf het moment dat ze met blozende wangen en onzekere ogen aan de deur stond, wist Aleksander dat het gelukt was. Ze kon niet zonder hem, ze zat gevangen in haar verlangen naar hem.

Evi was uit zijn gedachten verdreven, slechts haar fysieke hoedanigheid restte. De vrouw, het liefvallige wezentje waar hij haar ooit voor had gehouden, had plaatsgemaakt voor een vrouw vol lege nonsens praat. Een overbodige vrouw. *Wat wil je eten schat, is het naar wens lieveling, mag ik naar de stad, vind je het ongezellig als ik overwerk?* Altijd toestemming vragen, altijd zeuren, altijd onderdanig. Hij wist donders goed dat hij haar had gemanipuleerd, want hij had de onderdanigheid nagestreefd eerlijk gezegd. En Evi was erin getrapt. Ach, hoe onaardig, hij corrigeerde zichzelf, ze wilde het zelf, had zich begerig naar zijn wensen gericht en geplooid, voelde zich in die rol veiliger en vrouwelijker. Toch?

Het leek de verleden tijd zoals hij over haar dacht, zijn huwelijk was verworpen tot een vergeten werkelijkheid. Af en toe deed de vergeten vrouw zich gelden, als een laatste flikkering voordat het licht definitief dooft. *Ik ga hogerop. Naar Loua.*

De volgende stap was aan zet.

Glimlachend trok hij haar rode regenjas uit en leidde haar naar de bank. 'Mijn roodkapje,' fluisterde hij in haar oor terwijl hij haar naast zich op de bank trok en met zachte druk achterover duwde. Ze gaf gewillig mee, vleide haar armen om zijn nek en hij schoof zijn lichaam over het hare, doelbewust zijn onderlichaam tegen haar aan schurend zodat ze wist dat hij er klaar voor was. Hij zou haar, onverbiddelijk en nietsontziend, verslaafd maken aan hem. Hij ging zorgen voor hun toekomst samen, want Evi was een oplosbaar probleem. Niets en niemand zou hem tegenhouden.

8

De vorige avond was ze na het overspel - haar schuldig onderbewustzijn had haar deze ouderwetse, moralistische term opgedrongen - terug naar huis gehold. Naspel had ze niet aangedurfd, want haar slecht geweten had niet op zich laten wachten, na het laatste

orgasme had het zich onverbiddelijk aangediend. Een beetje verbaasd had Aleksander haar gadeslagen terwijl ze haar kleren bijeen griste.

‘Weet je zeker dat ze de hele nacht wegblijft?’ De knoopjes van haar blouse had ze overhaast verkeerd dichtgeknoopt waardoor een scheve punt onderaan overbleef. Met gejaagde vingers had ze de knoopjes losgetrokken en Aleksander had gegrinnikt.

‘Jij bent niet geboren voor bedrog.’

Ze had warme wangen gekregen en zijn blik vermeden. Hij was heerlijk en tegelijk maakte hij haar doodongelukkig. Al moest ze toegeven dat de ongelukkigheid haar niet eerder dan na de seks overmande en daarbij niet lang standhield. Zodra Naud begon te vervelen en te treiteren, verlangde ze terug naar Aleksanders ongecompliceerde vrolijkheid en hervatte de verleiding zich. Werd dit bedoeld met een vicieuze cirkel?

‘Je hoeft niet weg te gaan, ze komt beslist niet voor zeven uur morgenvroeg thuis.’

‘Ik ga, ik weet niet hoe laat Naud thuiskomt.’

Hij had haar minder opgewekt aangekeken.

‘Ik weet niet wat jij in die man ziet. Is het medelijden of blijf je bij hem omdat hij je onderdak verleent omdat je geen geld hebt?’

‘Dat is onaardig van je.’ Ze zocht haar sokken en schoenen bijeen en verbeet haar teleurstelling om zijn opmerking.

‘Naud is beperkt, hij moet het hebben van zijn spierbundel.’ Hij keek haar afwachting aan. Ze verrekte het om te reageren. ‘Daarom loopt hij iedere avond de longen uit zijn lijf, hij moet het hebben van zijn fysiek om op een hoger niveau te komen.’ Hij staarde haar aan. ‘Nou ja, hoger...’

Hoe arrogant. Hoe hatelijk. Zwijgend stopte ze haar bloes in haar broek en stond op.

Met een diepe zucht had hij zijn jeans aangetrokken.

‘Je moet een beslissing nemen, ik denk dat Naud geen type voor jou is. Wees eerlijk, het is beslist niet zijn intellect waar je voor bent gevallen. Ja, hij is bijdehand.’ Hij zweeg alsof hij diep nadacht. ‘Eerder geraffineerd, typisch een man met een dubbele agenda.’

‘Hoe bedoel je?’ Ze dacht aan de koffer met geld en ze vroeg zich af of ze erover moest beginnen. Beter een andere keer ter sprake brengen, Aleksander kon het als ongepaste nieuwsgierigheid opvatten. Daarbij

wilde ze geen discussie, met zijn denigrerende opmerkingen over Naud waarmee hij haar in principe tot dezelfde minderwaardigheid bestempelde omdat ze met zo'n man samenleefde. In ieder geval was de koffer met geld iets tussen hem en Naud. Als het waar was, misschien was dat Nauds dubbele agenda.

Aleksander trok zijn T-shirt aan over zijn hoofd. 'Ik had mijn mond moeten houden, het lijkt of ik hem slecht probeer te maken, en dat zou goedkoop zijn in mijn positie als minnaar, nietwaar.'

Ze reageerde niet en ging voor de spiegel in de gang staan. Het bedrog was niet van haar gezicht af te lezen. Snel haalde ze een hand door haar haren, trok haar rode jas aan en draaide zich naar hem om.

'Krijg ik een kus, liefste?' Hij sloeg zijn armen om haar heen in een drukkende, benauwende omhelzing. 'Ik laat je niet meer gaan.'

Ze voelde zich opgeslokt door zijn grote lichaam, zijn verstikkende armen om haar heen en een lichte paniek dreigde. Het plastic van haar jas knisperde en zoog zich dicht tegen haar lichaam aan. Waarom had ze, in de confrontatie met Donna, niet deze mooie jas aan gehad in plaats van dat oude, smerige, gele vod, nota bene met de oranje helm op haar hoofd als de kroon van een clochard? De scheuren in het vod - en niet in haar prachtige, rode jas - waren een kleine troost.

Ze ontworstelde zich met diplomatieke bewegingen aan zijn omarming. Met getuiste lippen wachtte hij op een zoen. Ze greep zijn handen vast om een nieuwe omhelzing te voorkomen, gaf hem een vluchtige kus en wilde zich omdraaien.

Hij hield haar tegen. 'Ik wil dat je nadenkt over ons tweeën, Loua.' Zijn heldere, open ogen keken haar ontwapenend aan.

Zachtjes streelde ze zijn gezicht. 'Het komt goed.' Ze wist niets beters te bedenken en ze wilde er niet verder over nadenken, hij was een vlucht en daar hield het mee op. Geen toekomstplannen met hem, met niemand. Zolang er niet met Donna was afgerekend, kon ze over geen enkele man een beslissing nemen.

Thuis was ze meteen naar bed gegaan om Naud te ontwijken. Ze hoorde hem niet naar bed komen en 's ochtends was hij weg voordat zij wakker werd.

Met kloppend hart en trage tred liep ze de straat uit, haar rode puntmuts trok ze diep over haar hoofd waardoor het gouden kwastje over haar voorhoofd heen en weer bengelde. Evi had gebeld, het was dringend, of ze kon komen, ze had opgewonden en nerveus geklonken, in de verste verte niet kwaad of beschuldigend. Ze kon niet weigeren, ze was immers haar vriendin die de hele dag niets te doen had.

Ze zag enorm op tegen de ontmoeting met Evi en met tegenzin belde ze aan. Als Evi over haar en Aleksander begon, zou ze het toegeven.

‘Kom binnen, voordat je compleet doorweekt bent. Ik heb een heerlijke chocoladecake voor je gebakken.’

Evi’s hartelijkheid werd overschaduwd door een zichtbare nervositeit. Ze ging haar voor naar de zitkamer en kroop in haar hoekje op de bank. Het gebak stond klaar en zoetgeurende thee in sierlijk groen Wedgwoodservies dampte op een warmhoudplaatje. ‘Rooibos met een vleugje kaneel, daar krijg je het lekker warm van. Schenk jij ons in?’

Loua schonk in, zonder trillende vingers, en legde de plakjes cake, voorgesneden in dikke plakken zoals Loua ze graag lustte, op de schoteltjes. Evi’s vriendelijkheid spoorde niet met een op handen zijnde beschuldiging van ontrouw en verraad. Ze ging tegenover Evi zitten op het puntje van de stoel.

‘Ik weet niet wat ik moet.’ Evi zette haar schoteltje en kopje terug op de tafel. ‘Ik voel me ellendig, terwijl het mijn grootste wens was.’ Haar stem had een huilerige ondertoon gekregen.

Loua at met kleine hapjes, zwevend tussen spanning en geruststelling. ‘Wat is er aan de hand, meid?’

Evi haalde een verfrommelde tissue uit haar mouw en duwde het tegen haar waterige ogen aan, waarna het plakkerige propje terug haar mouw in verdween. Het had die dag eerder dienst gedaan, zoveel was duidelijk.

‘Ik ben zwanger.’ Een stortvloed van tranen en lange uithalen volgde.

‘Weet je dat voor honderd procent zeker Evi, ben je niet gewoon overtijd?’ Loua keek naar het laatste hapje cake op haar bordje. Ineens leek het een droge hap en de kaneellucht van de thee maakte haar

onpasselijk. Ze wilde opspringen en wegrekken. Evi had een goede vriendin nodig en dacht zowaar dat zij dat was.

‘Ik ben niet gewoon overtijd, ik had weken geleden ongesteld moeten worden.’ Met haar snotterende neus en haar vochtige, blauwe ogen leek Evi weer dat veertienjarige meisje van de middelbare school dat tijdens de gymles over een bal was gestruikeld en niet was opgehouden met huilen.

‘Wil je geen kind?’ Ze had op moeten staan, naast Evi gaan zitten en een beschermende arm om haar heen slaan zoals een goede vriendin zou doen. Ze kon het niet.

‘Jawel, het is Aleksander die het niet wil, hij is kwaad.’

Een onwerkelijk gevoel overviel Loua. *Dat kan niet waar zijn.* Evi duwde haar gezicht in een kussen en begon aan een nieuwe huilbui.

Loua stond op, ging naast haar zitten en legde een arm om haar heen. ‘Rustig Evi, ik kan niet geloven dat Aleksander boos is.’

Evi keek op met strepen mascara over haar gezicht. ‘Het was de afspraak dat we zouden wachten met kinderen totdat Aleksander manager is.’

‘Gebruik je de pil niet, is het een ongelukje geweest?’

Evi boog zich naar haar toe. ‘Ik heb de pil expres vergeten en dat weet hij, want hij zei dat ik hem erin heb geluisd. Nu het te laat is, schaam ik me.’

Loua schoof ongemakkelijk van Evi af. Wat verwachtte Evi van haar, moest uitgerekend zij een advies geven? *Het advies is kappen met Aleksander.* Ze was schuldig aan overspel - erger - aan de verwoesting van Evi's gezin in wording. Als zij er niet was geweest, was Aleksander niet kwaad geworden om een kind, ook niet om een expres-kind. Het was dubbel immoreel, een zwangere vrouw in de steek laten en daarbovenop in te willen ruilen voor haar beste vriendin. *Ik wil dat je nadenkt over ons tweeën. Hoe kon hij zoiets zeggen.*

Tranen liepen over Loua's wangen zonder dat ze het doorhad en Evi die het wel opmerkte, sprak met hortende en stotende geluidjes als een kind na een stevige huilbui. ‘Jij moet niet verdrietig zijn, Loua. Ik had je er niet mee moeten lastigvallen.’

Loua stond op en wreef met haar mouw over haar gezicht, zich niet bekommerend om de zwarte strepen die langs haar gezicht sijpelden. Ze schoot in een zenuwachtige, misplaatste lach.

‘Kijk hoe we er alle twee bijzitten met onze jankgezichten vol doorgelopen make-up.’

Met een triest gezicht keek Evi haar aan, het kussen stevig omknellend alsof het meer troost bood dan haar vriendin. *Inderdaad. Ik moet me schamen.*

‘Hij draait wel bij, mannen kunnen schrikken van een baby,’ zei Loua en ze wist dat het een lullige reactie was waar Evi niets aan had. Ze dacht nog altijd aan wegrennen.

‘Ga naar huis meid, ik heb mijn hart kunnen luchten. Ik zal er zelf mee moeten dealen, het is mijn eigen schuld.’

‘Ik ruim de boel even op.’ Loua stapelde de gebaksbordjes en bracht ze naar de keuken, hopen dat het Evi niet was opgevallen dat ze een rood hoofd had gekregen. Evi riep haar na dat ze niet hoefde op te ruimen en dat ze sowieso nog de thee wilde opdrinken.

Loua waste de schoteltjes af en wreef met de vochtige theedoek over haar gezicht. Ze moest weg, ze kon het niet langer opbrengen, het was alsof de affaire met Evi’s echtgenoot in hiërogliefen op haar voorhoofd stond uitgebeeld. Met kloppend hart liep ze terug naar de huiskamer.

‘Neem alsjeblieft de cake mee naar huis, ik krijg geen hap meer door mijn keel.’ Evi schoot recht, gooide de om haar heen verzamelde kussens van zich af en sprong van de bank waarbij ze bijna over het salontafeltje viel. ‘Ik ben misselijk.’ Kokhalzend en met een hand voor haar mond rende ze de huiskamer uit.

De druk viel van Loua af, blij dat ze weg kon, al vond ze dat niet aardig van zichzelf. De cake liet ze op de glazen salontafel staan. Ze liep de hal in naar de wc met de braakgeluiden, klopte op de deur en vroeg of ze iets kon doen. Tussen het kotsen door meldde Evi dat ze beter kon gaan en Loua, opgelucht en tegelijk beschaamd, trok haar regenjas aan.

De regen was gestopt, een flinke wind had het overgenomen. Ze trok de capuchon opzettelijk niet over haar hoofd. Haar haren waaiden alle kanten op, de koude windvlagen suisten in haar oren, wervelden rond haar nek, en rillingen liepen over haar lijf tussen de lagen stof door. Ze hoopte dat haar verwarring en de tegenstrijdige emoties in één ruk meegezogen werden, ver weg met de noorderwind mee.

Hij heeft seks met haar, so what, ze zijn getrouwd. Of is ze zwanger geraakt voordat ik iets met Aleksander kreeg en doen ze het sindsdien niet meer met elkaar? Ben ik jaloers? Ik heb evengoed seks met Naud. Ze nam een omweg naar huis en tegen de tijd dat ze de sleutel in het slot stak, was ze flink verkouden en had ze een besluit genomen.

Naud moest een kans krijgen en Aleksander hoorde er voor Evi te zijn.

10

Ze had een paracetamol genomen en een doos tissues op het aanrecht gezet om de niesbuien op te vangen. Hygiëne voorop, de griep was in aantocht. Het ideale excuus waarom ze niet naar het uitzendbureau was geweest.

Naud kon ieder moment thuiskomen en ze wilde deze keer het avondeten op tijd klaar hebben. Zodra de aardappelen op het vuur stonden, de diepvriesspinazie in de pan ontdooide en de hamlapjes in de saus pruttelden, haastte ze zich om het huishouden een snelle beurt te geven zodat het voor het oppervlakkige oog opgeruimd leek. In de huiskamer bukte ze - haar hoofd protesteerde met gebonk - om een stapeltje boeken op te rapen. Bovenop staarde *Schuldig in eigen ogen* haar aan. Het bonken werd erger. In de slaapkamer trok ze in één ruk het dekbedovertrek recht, schudde de kussens op, en liep gehaast door naar de badkamer waar ze rondslingerende handdoeken in de wasmand keilde. In de gang botste ze tegen Naud op.

‘Hoe zie jij eruit,’ zei Naud terwijl hij haar met een vermoeid gezicht bekeek. Hij had wallen onder zijn ogen en zijn das zat scheef.

Ze wreef over haar verhitte voorhoofd en merkte hoe klam het voelde. ‘Ik ben naar Evi gelopen, ik denk dat ik de griep heb gekregen door die akelige wind.’ Ze glimlachte alsof ze zich wilde verontschuldigen dat haar smoes van de vorige dag werkelijkheid was geworden. Hij schraapte zijn keel en hing zijn jas aan de kapstok.

Ze aten zwijgend, zelfs het uitzendbureau kwam niet ter sprake. Tussen de happen door gluurde ze naar hem en een gevoel van medelijden kwam in haar op. Hij zag er zorgelijk en afgemat uit, hij werkte veel te hard, de arme schat. Als hij wist wat zij hem aandeed, zou haar luieren er in het niet bij vallen.

‘Evi vertelde dat ze zwanger is en dat Aleksander er niet blij mee is.’

Hij keek op en aan de blik in zijn ogen zag ze dat ze hem had wakker geschud uit zijn lethargie.

‘Dat meen je niet. Ik heb het je gezegd, die lul deugt voor geen vijf cent.’

‘Hou alsjeblief je mond erover, Evi zal niet willen dat je het er met hem over hebt.’

‘Denk je werkelijk dat ik zoiets met hem bespreek? We zijn bepaald geen vrienden, Loua.’ *En wel zijn geld bewaren?*

Zijn stem veranderde van geïrriteerd naar vriendelijk. ‘Je auto is trouwens gemaakt; de kap is gespoten, de deuk is eruit gehaald en de motor is nagekeken.’

‘Ooh, dat is lief van je,’ riep ze uit en ze meende het. Het schuldgevoel bleef, dankzij Evi’s zwangerschap, ongewenst rondzwerven in haar grieperige hoofd.

‘Ik krijg duizend euro van je,’ zei hij terwijl hij zijn lippen tuitte en haar een kus toewierp.

Ze kon niet zien of hij het meende totdat hij begon te grijnzen. ‘Je kneep hem, is het niet, Loua.’

‘Ik beloof je dat ik het terugbetaal.’

‘Waarvan?’ mompelde hij terwijl hij naar zijn bord staarde. Zijn stem klonk neutraal, toch hield Loua haar adem in voor een naderende ruzie. Ze deed alsof ze hem niet gehoord had.

‘Wanneer krijg ik hem terug?’

Hij veegde zijn mond af met een tissue uit de doos die Loua op tafel had gezet, en zei dat ze naar buiten moest kijken.

Het tij was gekeerd en om dat te behouden liep ze naar de hal om vanuit het raam naast de voordeur haar oude, vertrouwde Mazda te bewonderen. Ze draaide zich om en botste tegen zijn borst. Hij legde zijn armen om haar heen en, met zijn hoofd op haar schouder, kustte hij haar nek en zuchtte diep. ‘Loua, mijn muisje.’ Even plots als hij haar had vastgepakt, liet hij haar weer los, streek met een hand door zijn haar en pakte zijn jas.

‘Ik moet weg, zaken doen, zal niet lang duren.’

Ze knikte met afgewend hoofd om haar stekende schuldgevoel te verbergen. ‘Geeft niet, ik ga vroeg naar bed, ik hoop morgen opgeknaapt te zijn.’

Hij liep met grote passen naar de Audi, zijn hoofd gebogen voor de felle windstoten en zijn hand om de opstaande kraag van zijn jas gevouwen.

‘Bedankt schat,’ riep ze vanuit de deuropening. Ze trok de col van haar trui tot aan haar kin omhoog tegen de wind. Aan de overzijde bogen de takken onder de rukkende wind, de laatste oranjegele bladeren wervelden rond in chaotische cirkels, donkere schaduwen schemerden tussen de bomen en het struikgewas. De lantaarnpaal flikkerde alsof het licht zelf bestookt werd door het gure weer. Naud reed de oprit af, en terwijl hij de straat op draaide, gleed het licht van zijn lampen over de donkere weilanden achter de bomenrij. Grillige schimmen zweefden in het naderende donker van de avond. Loua sloot de deur en trok het gordijn dicht van het raam naast de deur. In dit weer zou zelfs Donna zich niet buiten tussen de struiken verschuilen. Ze deed de deur op het nachtslot en liep naar de keuken om de achterdeur te checken.

11

In de ochtend was het weer opgeklaard en had ze zich, verscholen in haar parka en met een sjaal om haar hoofd gewikkeld, naar buiten gewaagd. Ze popelde, ondanks de lichte malheur, om de auto te starten en het geluid van de motor te horen.

Ze liep om de auto heen, bewonderde de glanzende motorkap en de vakkundig weggewerkte deuk, opende het portier en ging zitten. Ze merkte het direct, ze zat scheef. Op slag was haar gelukzalig gevoel verdwenen. *Het is niet waar.* Ze stapte uit en bekeek de voorband. Hij was lekgestoken; de snee was groot genoeg om er geen misverstand over te laten bestaan dat dit geen ongelukje was. Haar gedachte van de vorige avond bleek onterecht, Donna werd niet gehinderd door windvlagen om haar slag te slaan.

Binnen belde ze Naud om te vertellen dat de voorband lek was gestoken. Hij begon over hangjongeren en ze onderbrak hem.

‘Waarom blijf je het ontkennen?’

‘Waarom heb je een auto als je geen geld en geen baan hebt?’

‘Hij kost je niks, hij is geschorst.’

‘Dus je hebt me met een geschorste auto de weg op laten gaan? De boete is voor jou, denk eraan.’

Ze verbrak de verbinding om zijn wrevel te ontlopen, al had hij - lastig toegeven - een punt.

Ze had de auto gekocht in de tijd dat ze bij de supermarkt werkte. Pap had erop aangedrongen, vanwege de avonddiensten en de donkere, eenzame weg naar huis. Hij had de olie ververst, bougies vervangen, de stoelen gestofzuigd, het dashboard schoongemaakt, was ermee door de wasstraat gereden. Pap had het roestige beest als een paradepaardje behandeld. Bij haar vertrek had ze hem achtergelaten bij haar moeder en haar zus had gemopperd dat het eruit zag of mam op de sloop woonde met dat wrak op haar oprit.

Ze deed de deur op het nachtslot, kroop in bed en hilde zichzelf in slaap.

Het gerinkel van haar telefoon wekte haar. Slaperig en met dikke ogen van het huilen keek ze naar de display: het was Connie. Uiteindelijk nam ze op omdat ze hem niet wilde negeren. Hij moest het weten.

‘Dat duurt een eeuwigheid voordat je opneemt schatje. Ik zag je auto staan dus dacht dat je thuis was en een verrukkelijke middag met me wilde doorbrengen.’

‘De band van de auto is lekgestoken.’ Ze klonk stug en dat was de bedoeling want haar hoofd stond niet naar erotiek.

‘Wat is loos?’ Zijn aanvankelijk sexy toon was omgeslagen in een bezorgde waardoor ze opnieuw begon te huilen. Het hield niet op, ze was een afschuwelijke huilebalk geworden. *En dan commentaar op Evi hebben.* Ze duwde een zakdoekje tegen haar mond om de snikkende geluiden te dempen.

‘Kom langs om erover te praten.’

Ze knikte. ‘Tot zo.’

Ze nam niet de moeite iets leuks aan te trekken. Ze stapte in haar regenlaarzen en trok de parka over haar slobberige huispak aan. Ze nam de kortere weg door het bosje halverwege de straat en nam het paadje achterom naar de achterdeur van Aleksander en Evi. Snel en onopvallend, burens waren nieuwsgierig.

Ze trok haar jas en de bemodderde laarzen uit bij de keukendeur en hij hees haar op zodat ze niet op kousenvoeten hoefde te lopen. Met vleierige troostwoordjes droeg hij haar naar de keukenstoel en zette de waterkoker aan. Haar belabberde outfit leek hij niet op te merken.